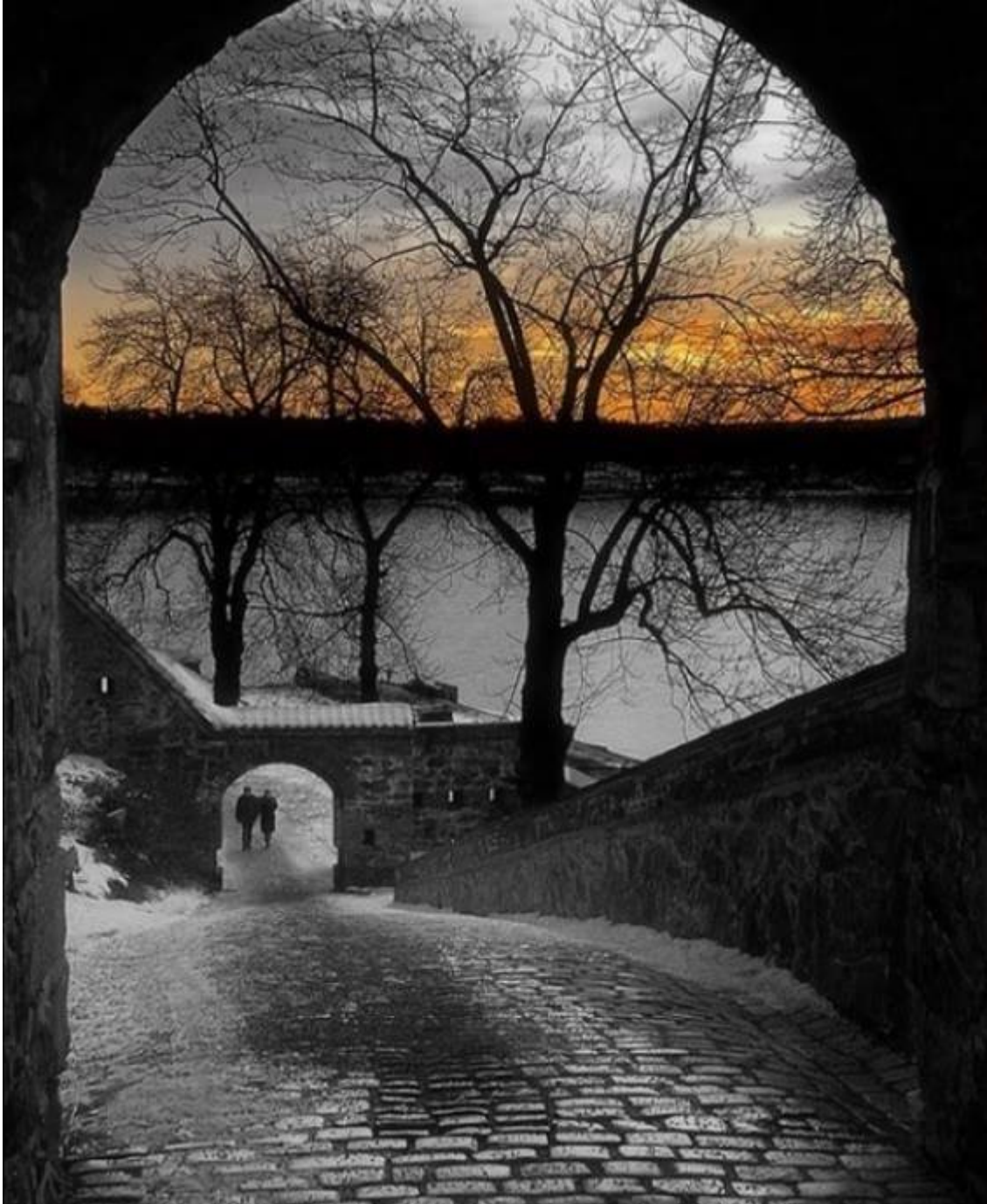

5 Αυγούστου 2014

Ο χρόνος μετράει αντίστροφα για μένα,παλεύω για να ζήσω...Η ζωή είναι πολύτιμη

[/ Γενικά](#)

Ήτανε Τετάρτη βράδυ. «Βουλιαγμένη» στον καναπέ, περιτριγυρισμένη από χιλιάδες σκέψεις. Έχετε ένα νέο μήνυμα στο κινητό. Ανάγνωση; «Ο χρόνος μετράει αντίστροφα για μένα, παλεύω για να ζήσω έστω και μια μέρα παραπάνω. Προσπαθώ να τον ρουφήξω, να περάσω όσο το δυνατό περισσότερες στιγμές

μπορώ με τα παιδιά μου».

Σάστισα, δάκρυσσα, κόμπιασα. Πως να αντιδράσω; Τι να απαντήσω; Τι να πω; Οι λέξεις ξαφνικά έχασαν τη δύναμη τους. Διάβαζα το μήνυμα ξανά και ξανά. Έψαχνα απεγνωσμένα να βρω το λάθος. Κάτι δε θα διάβασα σωστά. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια όλο αυτό. Ήθελα να χωθώ στο κρεβάτι μου, να κλάψω, να ουρλιάξω. να κοιμηθώ, να κατεβάσω με ένα κουμπί το διακόπτη του νου και να μη σκέφτομαι τίποτα. Παρακαλούσα το Θεό, να της δώσει κουράγιο, να αντέξει, να γίνει ένα θαύμα και να αλλάξει τα μέχρι τώρα δεδομένα.

Με ποια δύναμη, ένας άνθρωπος θα παλέψει από τη στιγμή που γνωρίζει, ότι σε λίγες μέρες θα 'ρθει το τέλος. Η σιωπή!!! Πολλοί λένε πως ο θάνατος αποτελεί λύτρωση, γι' αυτόν που πονά. Λύτρωση σε τι; Όταν ξέρει ότι δε θα ξαναδεί τα παιδιά του; Ότι δε θα τα αγκαλιάσει ξανά; Ότι δεν θα τα φιλήσει; Ότι δε θα τα δει να μεγαλώνουν; Ότι δε θα είναι δίπλα στη χαρά τους, στη λύπη τους; Στα λάθη τους; Στις επιτυχίες τους; Λύτρωση σε τι; Μπορεί να εξηγήσει κάποιος και σε μένα την αφελή, ποια ακριβώς είναι αυτή η λύτρωση; Για σκεφτείτε πόσο φτηνή ακούγεται, αυτή η περιβόητη λύτρωση του πόνου, όσο αφόρητος και να είναι, μπροστά στο θαύμα της ζωής και της αγάπης.

Είχε ξημερώσει. Κάθισα έξω στον ήλιο. Έπινα τον πρωινό καφέ μου και χάζευα τις αμυγδαλιές απέναντι. Σκέφτηκα πόσο ηλίθιοι είμαστε. Και εσύ και εγώ. Αναβάλλουμε και ακυρώνουμε το καθετί για το αύριο χωρίς να ξέρουμε αν θα υπάρχει. Χανόμαστε στο μέλλον χωρίς να ζούμε το παρόν, μοναχά υπάρχουμε σ' αυτό. Γκρινιάζουμε, μεμψιμοιρούμε, φωνάζουμε, τσακωνόμαστε, αγχωνόμαστε για ότι ασήμαντο και παρακάμπτουμε το σημαντικό. Τρέχουμε μέρα-νύχτα, αρρωσταίνουμε για κάτι ευρώ ανύπαρκτα, που στην ουσία αν το καλοσκεφτείς δεν είναι τίποτα άλλο παρά χαρτιά. Μας κυρίευσε το χρήμα και η επιφάνεια ξεχνώντας την ουσία, την αγάπη, τον έρωτα, το πάθος, τη φιλία, την αλληλεγγύη, την ανθρωπιά. Όλα για το τίποτα. Για το πουκάμισο το αδειανό, όπως έγραψε και ο Σεφέρης. Μια ζωή άδεια, τόσο άδεια, που αντηχεί μόνο θόρυβος.. Ένας αντίλαλος μόνο που βροντοφωνάζει μόνο για σωτηρία και για αληθινή λύτρωση.

Ζήσε το σήμερα. Η ζωή είναι πολύτιμη, κάποιοι παλεύουν γι' αυτήν, μην την «κλωτσάς». Ξέχνα το αύριο, μπορεί και να μην υπάρξει ή μπορεί και να είναι μια άλλη μέρα.

Υστερόγραφο: Το συγκεκριμένο μήνυμα, σε μένα προσωπικά άλλαξε την κοσμοθεωρία, ελπίζω και τη δικιά σου.

Της ΕΛΛΗΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr